

Τοποθετῶ, συσκευάζω τι ἐντὸς βαρελλίου ἐνθ' ἄν.:
Βαρελλιάζω μοῦστο ἢ ἀπλῶς βαρελλιάζω (ὑπονοούμενου τοῦ
ἀντικ.) Συκκὰ Κορινθ. Βαριλλιάζου τοῦ τυρι 'Αράχ.

βαρέλλιασμα τό, Πελοπν. (Συκκὰ Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρελλιάζω.

Ἡ πλήρωσις τῶν βαρελλίων διὰ γλεύκους.

***βαρελλίζω**, βαρελλίζ-ζω Σύμ. βαρελλίτζω Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαρέλλι.

Κτυπῶ τὸ γάλα ἐντὸς βαρελλίου πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ
βουτύρου. Μετοχ. βαρελλισμένος = ὁ στερούμενος βουτύ-
ρου: Μυζήθρα βαρελλισμένη (ἢ παρασκευαζομένη ἐκ γά-
λατος τοῦ ὁποίου ἀφηρεῖται τὸ βούτυρον).

βαρελλίκα ἡ, Πόντ. ('Οφ.) βαλλερίκα Πόντ. ('Οφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαρέλλι καὶ τῆς καταλ. -ίκα.

Μικρὸν βαρέλλιον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαγενάκι.

***βαρέλλικος** ἐπίθ. βαρέλλ'κους Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρέλλης < βαρὺς καὶ τῆς καταλ.

-ικος

Ὁ ὀλίγον τι βαρύτερος τοῦ συνήθους: Βαρέλλ'κα γένι
τὰ φρουμιά, δὲ καλουντήκα (γένι=εἶναι, καλουντήκα=καλο-
ψήθησαν). Τὸν ζύγισα τοῦ μαλλὶ κι γῆδον βαρέλλ'κον.

βαρελλιτζής ὁ, ἀμάρτ. βαρελλ'τζής Κωνπλ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαρέλλι καὶ τῆς καταλ. -τζής.

Βαρελλᾶς 1, ὁ ἰδ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βαρελλ'τζής
ἐπών. Σύμ.

βαρελλίτσα ἡ, Πελοπν. (Τριφυλ. Χατζ.) Πόντ. (Οἶν.)
Στερελλ. ('Αρτοτ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαρέλλι καὶ τῆς καταλ. -ίτσα.

1) Βαρελλᾶκι, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Τριφυλ.) Πόντ. (Οἶν.)
Στερελλ. ('Αρτοτ.) κ.ά. 2) Ὁ ἀτελής ἐτι βάτραχος Πε-
λοπν. (Χατζ.)

βαρελλόβεργο τό, Βιθυν. Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. βαρέλλι καὶ βεργί.

Ἡ ἐκ ξύλου στεφάνη ἢ συνέχουσα τὰς δούγας τοῦ
βαρελλίου. Συνών. βαρελλόξύλο, βαρελλοστέ-
φανο, στεφανοβάρελλο.

βαρελλόδουγα ἡ, Στερελλ. ('Αράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βαρέλλι καὶ δούγα.

Σανὶς βαρελλίου. Συνών. βαρελλοσάνιδο.

βαρελλοθήκη ἡ, Πελοπν. ('Αρκαδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βαρέλλι καὶ θήκη.

Κόγχη τοῦ τοίχου εἰς τὴν ὁποίαν τοποθετεῖται τὸ ὕδρο-
φόρον βαρέλλιον. Συνών. βαρελλοστάσι, *βαρελ-
λοχύτι.

βαρελλοκορμοῦσα ἐπίθ. θηλ. Ἰων. (Σμύρν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βαρέλλι, κορμί καὶ τῆς καταλ. -οῦσα.

Ἡ ἔχουσα σῶμα βαρελλοειδές, δηλ. κοντὴ καὶ πα-
χεῖα, ἐπὶ γυναικός.

βαρελλοκουβαλητής ὁ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Θηλ.
βαρελλοκουβαλίστρα Πελοπν. ('Αρκαδ. Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βαρέλλι καὶ κουβαλητής.

Ὁ μετακομίζων ὕδωρ μὲ βαρέλλια. Συνών. νερο-
κουβαλητής.

βαρελλόξύλο τό, ἀμάρτ. βαριλλόξ'λον Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βαρέλλι καὶ ξύλο.

Βαρελλόβεργο, ὁ ἰδ.

βαρελλοπούλλα ἡ, Πελοπν. (Βεργ.) βαριλλοπούλ-
λα Στερελλ. (Αἰτωλ.) βαρελλόπουλλο τό, Λεξ. Μπριγκ.

βαρελλόπ'λλο Θράκ. (Σαρεκκλ.) βαρελλόπον Πόντ. (Τραπ.)
βαλλερόπον Πόντ. (Τραπ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βαρέλλι καὶ τῆς καταλ. -πούλλα,
δι' ἣν ἰδ. -πουλλος.

Βαρελλᾶκι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Αἰνιγμ.

*Ἐχω ἕναν βαρελλόπον | κ' εἶδ' δύο λοὲν κρασόπον
(τὸ ἀβγὸ) Τραπ. || Ἄσμ.

Κόρη ποῦ πᾶς γιὰ κρυὸ νερὸ μὲ τὴ βαρελλοπούλλα,
χαιρέτα μου τὸ βλάτανο καὶ τὴ γαινούργια βρύσι,
χαιρέτα τὴν ἀγάπη μου 'ς τὴ βρύσι ποῦ λευκαίνει
Βεργ.

βαρελλοσάνιδο τό, Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. βαριλ-
λοσάν'δον Στερελλ. ('Αράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βαρέλλι καὶ σανίδι.

Βαρελλόδουγα, ὁ ἰδ.

βαρελλοστάσι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βαρέλλι καὶ στάσι.

Βαρελλοθήκη, ὁ ἰδ.

βαρελλοστέφανο τό, Εὐβ. (Αἰδηψ.) Θήρ. βαριλ-
λοστέφανον Στερελλ. ('Αράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βαρέλλι καὶ στεφάνι.

Βαρελλόβεργο, ὁ ἰδ.

βαρελλούδι τό, ἀμάρτ. βαρελ-λούιν Κύπρ. βαριλ-
λούδι Θράκ. (Αἰν.) βαριλλούδ' Θράκ. (Αἰν.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βαρέλλι διὰ τῆς καταλ. -ούδι.

Βαρελλᾶκι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Αἰνιγμ.

Εἶνι ἕνα βαριλλούδι, | εἶχ' δυὸ λουγιῶ γρασοῦδι
(τὸ ἀβγὸ) Αἰν.

βαρελλόχορτο τό, Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βαρέλλι καὶ χόρτο.

Τὸ φυτὸν Μηδικὴ ἢ παράλιος (*Medicago marina*) τῆς
οἰκογενείας τῶν ψυχανθῶν (*papilionaceae*). Συνών.
ἀρμυρήθρα 1. [**]

***βαρελλοχύτι** τό, βαρελλοχιούτι Πελοπν. ('Ολυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαρελλοχύτης, ὁ ἐκ τοῦ οὐσ. βα-
ρέλλι καὶ τοῦ ρ. χύνω κατὰ τὸ νεροχύτης.

Βαρελλοθήκη, ὁ ἰδ.

βάρεμα τό, (Ι) Κρήτ. Πελοπν. (Γορτυν.) Ρόδ. κ.ά.
—ΓΒλαχογιάνν. Πεταλ. 12 βάρεμαν Πόντ. (Οἶν.)

Τὸ μεσν. οὐσ. βάρεμα.

Α) Κυριολ. 1) Βάρος Πόντ. (Οἶν.)—ΓΒλαχογιάνν.
ἐνθ' ἄν.: Τὰ δεινὰ γέρονον ἀπ' τὸ βάρεμα ΓΒλαχογιάνν.
ἐνθ' ἄν. 2) Φορτίον Πόντ. (Οἶν.) 3) Πληθ. βαρέματα,
πᾶν ὅ,τι φέρει τις μαζί του μεταβαίνων κάπου Πελοπν.
(Γορτυν.)

Β) Μεταφ. 1) Ἐνόχλησις Πόντ. (Οἶν.): Πολλὰ βά-
ρεμαν ἐδῶκες με. β) Ἀχθος, δυσφορία Κρήτ. Ἡ σημ.
καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Γ 814 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ἡ ἀγάπη | γλή-
γορα φέρνει βάρεμα καὶ γλήγορα κουράζει». 2) Νόσος
προερχομένη μάλιστα ἐξ ἀφορισμοῦ ἢ κατάρας ἢ βαρυ-
θυμίας ἀνθρώπου ἀποθανόντος Κρήτ. 3) Φόρος Ρόδ.:
Πλερών-νω βαρέματα.

βάρεμα τό, (ΙΙ) βάριμμα πολλαχ. βάρεμα σύνηθ.
βάριμα βόρ. ιδιῶμ. βάριμαν Λυκ. (Λιβύσσ.) βάρ'μα
Θήρ. βάρισμα Κρήτ.—Λεξ. Μπριγκ. βάρ'σμα Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρῶ, παρ' ὃ καὶ βαρίζω.

1) Τὸ νὰ κτυπήσῃ τις, κτύπημα σύνηθ.: Βάρεμα ἀλα-
φρὸ - γερὸ - δυνατὸ κττ. Συνών. βαρεματα 1, βαρε-
σι 1, χτύπημα. 2) Μικρὰ ἐντομὴ εἰς τὸν κορμὸν

